

miske Forhold henviser man til den som Bilag 2 aftrykte skematiske Oversigt.

Til Dækning af Arbejdsløshedsfondens Merudgift paa ca. 3 200 000 Kr. kan man efter Redegørelsen regne med en Forøgelse af Arbejdsgiverbidraget med ca. 4,5 Mill. Kr., hvortil kommer, at Statens Tilskud, der varierer med Fondens Udgifter, vil forøges med ca. 1 600 000 Kr., saaledes at Fonden vil give et aarligt Driftsoverskud paa ca. 500 000 Kr. i Stedet for som hidtil et Underskud. Dette Forhold vil selv sagt medføre en Formindskelse af Fondens Laanebehov.

Med Hensyn til den nærmere Begrundelse for de forskellige Ændringer henviser man til de nedenstaaende Bemærkninger til de enkelte Paragraffer.

Til § 1.

Efter den hidtidige Affattelse af Lovens § 1, Stk. 2, 1. Pkt., har det i Praksis vist sig vanskeligt at oprette Arbejdsanvisningskontorer i Købstæder af selv ret betydelig Størrelse, og da Oprettelsen af saadanne Kontorer maa anses for særlig ønskelig, dels af Hensyn til Gennemførelsen af de Arbejdsanvisningen paahvilende Opgaver, dels under Hensyn til Kontorenes eventuelle Medvirken ved Afkontrolleringen af de af Kommunen understøttede, finder man det rettest, at Betingelserne for Anerkendelse af og Tilskud til de kommunale Arbejdsanvisningskontorer lempes noget. Da der i Almindelighed vil være flere Kommuner tilknyttet det kommunale Arbejdsanvisningskontor, og da det formentlig maa være Omraadets Størrelse og ikke Indbyggerantallet i den Kommune, hvor Kontoret er beliggende, der er afgørende for, hvorvidt der er Grund til at have et særligt Anvisningskontor, foreslaar man, at Vægten lægges paa, at Indbyggerantallet i hele Omraadet har den fastsatte Størrelse af 10 000.

For saa vidt angaar den foreslaede Nedsættelse af det udkrævede Antal Anvisninger, skal det bemærkes, at det i Krisetider, hvor Antallet af ledige Stillinger er ringe, kan være vanskeligt, selv for store Kontorer, at opfylde de i Loven i denne Henseende fastsatte Betingelser.

Til § 2.

ad a—c) I den nugældende Lovs § 2 er der i Stk. 2 og 3 fastsat nærmere Betingelser for Valget af Formand for Bestyrelsen for et offentligt Arbejdsanvisningskontor. Ifølge Stk. 1 skal der desuden vælges en

Suppleant for Formanden; men om dette Valg findes der ingen særlige Regler, og der findes ej heller i Loven nogen positiv Bestemmelse om, hvad der skal foretages, hvis Formanden, efter at Valget har fundet Sted, ophører med at opfylde Betingelserne for Valgbarhed.

Man har derfor ment det rettest, at det i Loven udtrykkelig fastsættes, at Valget af Suppleant for Formanden skal foregaa efter ganske tilsvarende Regler som Valget af selve Formanden, og at Formanden er pligtig at nedlægge sit Hverv, saafremt han ikke længere opfylder Betingelserne for at kunne vælges.

ad d) For at sikre en vis ensartet Bedømmelse af Ansøgerne til Stillingen som Kontorbestyrer, finder man det rigtigst, at der gives Arbejdsdirektoratet Lejlighed til at udtale sig om Ansøgenes Kvalifikationer, forinden Kontorets Bestyrelse tager Beslutning om Indstilling. Efter den hidtil gældende Praksis har Direktoratet først efter Valgets Forelæggelse for Socialministeriet haft Lejlighed til at gøre sin Indflydelse gældende, og det har da i Praksis vist sig meget vanskeligt at ændre de af Kommunalbestyrelserne truffne Afgørelser.

ad e) Den i § 2, Stk. 9, 2. Pkt., fastsatte Regel med Hensyn til Fordelingen af den ene Trediedel af Udgifterne ved Driften af et Amtsarbejdsanvisningskontor er i Almindelighed blevet praktiseret paa den Maade, at *Amtsrepartitionsfonden* i Forbindelse med Købstæderne har afholdt den paagældende Trediedel af Udgifterne. Denne Ordning har imidlertid ført til, at de Landkommuner, der har været henlagt til et kommunalt Arbejdsanvisningskontor i Stedet for til Amtsarbejdsanvisningskontoret, ikke har opnaaet den Fritagelse for Andel i Udgifterne vedrørende Amtsarbejdsanvisningskontoret, som er tilsigtet ved Bestemmelsen i Stk. 9, 3. Pkt. Det foreslaas derfor udtrykkelig fastsat, at den paagældende Trediedel af Udgifterne fordeles — i Forhold til Folketallet — paa de enkelte Kommuner, saavel Land- som Bykommuner; efter den saaledes ændrede Formulering bliver Bestemmelsen i 3. Pkt. overflødig. Af praktiske Grunde foreslaas det endelig, at Amtsfonden om fornødent staar i Forskud for de Landkommunerne herefter paahvilende Andele af Udgifterne.

Det bemærkes, at der i enkelte Tilfælde er truffet den Ordning, at Kommuner er henlagt til et Anvisningskontor udenfor det Amt, hvori Kommunen er beliggende, og at den gældende Fordelingsregel ogsaa her har givet Anledning til Tvivl, idet der,